

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 302/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 63/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2006 doručená sťažnosť M. H., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 63/02 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že návrhom z 15. apríla 2002 podanom okresnému súdu sa sťažovateľka domáhala v napadnutom konaní vydania platobného rozkazu proti obchodnej

spoločnosti B., s. r. o., na zaplatenie náhrady škody vo výške 138 600 Sk. V napadnutom konaní okresný súd rozhodol rozsudkom z 1. júla 2004. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. augusta 2004. Dňa 21. septembra 2004 sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie, ktorá však bola zastavená, pretože bolo zistené, že povinný nemá žiaden majetok. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd postupoval v konaní neefektívne, čím v napadnutom konaní spôsobil priet'ahy. Sťažovateľka s návrhom na vydanie platobného rozkazu predložila okresnému súdu všetky potrebné podklady, aby súd mohol postupovať v súlade s § 172 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Napriek tomu, že boli splnené všetky zákonné podmienky, súd platobný rozkaz nevydal. Vybavenie veci sťažovateľka urgovala listom z 24. septembra 2002, z 5. novembra 2003 a následne zo 16. decembra 2003. Podpredsedníčka okresného súdu listom z 10. februára 2004 oznámila, že jej urgencie prešetrila a zistila v danej veci priet'ahy v konaní z príčin tak subjektívnych ako aj objektívnych. Sťažovateľka zastáva názor, že keby okresný súd v konaní postupoval efektívne, riadne a rozhodol vec v primeranej lehote s ohľadom na jej obtiažnosť, rozsudok by bol vykonateľný a sťažovateľka by neprišla o možnosť domôcť sa svojho práva.

Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vo svojom náleze vyslovil „*porušenie mojich procesných práv ako účastníka konania*“. Zároveň sťažovateľka žiada priznať finančné zadost'učinenie v sume 250 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy najmä z dôvodu, že nečinnosťou súdu sťažovateľka prišla o faktickú možnosť náhrady škody.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

1. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

Sťažovateľka v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 20. septembra 2006, namietala porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 63/02. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už označené porušovanie základného práva sťažovateľky okresným súdom netrvalo. Sťažovateľka uviedla, že „*rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. augusta 2004*“. Konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prieťahom, bolo skončené 30. augusta 2004.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky), bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

2. Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od

právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Nedodržanie tejto lehoty je teda zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetná sťažnosť bola ústavnému súde doručená 20. septembra 2006 a konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, bolo už právoplatne skončené 30. augusta 2004, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, preto prichádzalo do úvahy odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti aj pre oneskorenosť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2006